

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci navrhovatelky: **D. H.**, bytem X, zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti odpůrci: **Město Harrachov**, se sídlem Harrachov 150, Harrachov, zast. JUDr. Ivanou Erlebach Staňkovou, advokátkou se sídlem Nad Krocínkou 477/13, Praha 9, za účasti: **P. O.**, bytem X, v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Harrachov, schváleného na jednání zastupitelstva města Harrachov dne 25. 2. 2015, **t a k t o :**

- I. **Návrh se z a m í t á .**
- II. **Navrhovatelka je povinna nahradit odpůrci náklady řízení ve výši 7. 958, 60 Kč k rukám JUDr. Ivany Erlebach Staňkové, advokátky se sídlem Nad Krocínkou 477/13, Praha 9, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Obsah návrhu

Navrhovatelka v úvodu návrhu uvedla, že je spoluvlastníkem pozemku p. č. 131/1 v k. ú. Harrachov. Do dne 13. 3. 2015 byl tento pozemek regulován Územním

plánem sídelního útvaru Harrachov vydaným v roce 1994, ve znění jeho pozdějších změn.

Podle předchozí regulace byl uvedený pozemek územním plánem rozdělen na tři části s různými podmínkami využití. Západní část byla zařazena do ploch výrobní, skladové a technické obsluhy, střední část pozemku byla vymezena jako plocha ochranné zeleně, a východní část byla zařazena do ploch se smíšenou funkcí s převahou bydlení. Tato východní část byla tvořena jednak přístupovou cestou, jednak pruhem pozemku podél sousedícího pozemku p. č. 131/2, k. ú. Harrachov.

Dne 13. 3. 2015 nabyl účinnosti nový Územní plán Harrachov vydaný formou opatření obecné povahy usnesením č. 2/III zastupitelstva města Harrachov dne 25. 2. 2015, který dělí pozemek ve vlastnictví navrhovatelky toliko na dvě části - na přístupovou cestu (která je zařazena do zastavěných ploch, s vymezením BV - plochy bydlení v rodinných domech - venkovské) a zbytek pozemku, který je vymezen jako plocha NZt - plochy zemědělské - zatravněné plochy.

Vydáním nového územního plánu tak fakticky došlo k zařazení části pozemku p. č. 131/1 - pruhu podél pozemku p. č. 131/2 - z ploch, na nichž bylo možné stavět stavby pro bydlení, do ploch zemědělských - zatravněných, na kterých stavby umísťovat nelze.

Navrhovatelka vyjádřila přesvědčení, že k výše popsané změně došlo, aniž by pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky, a z tohoto důvodu došlo k nezákonnému zásahu do jejího vlastnického práva. Z toho důvodu také splňuje podmínky aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení napadené části územního plánu.

Důvody návrhu vymeziła následovně:

1. Vnitřní rozpornost textové a grafické části územního plánu

Navrhovatelka uvedla, že skutečnost, že ve vztahu k předmětné části pozemku došlo, oproti předchozí územně plánovací dokumentaci, ke změně jeho funkčního využití, lze zjistit toliko z grafické části územního plánu. Textová část územního plánu pozemek navrhovatelky nezmiňuje vůbec, a to ani ve výroku, ani v odůvodnění.

Ve verzi návrhu územního plánu ze srpna roku 2013, jež byla podkladem pro společní jednání podle § 50 zákona č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a jež byla vyhodnocena z hlediska vlivů na udržitelný rozvoj území, byla na části pozemku navrhovatelky vymezena zastavitelná plocha, označená jako „Z10-BV“. Podle textu obsaženého na str. 14 textové části návrhu územního plánu ze srpna 2013 měla být přípustným způsobem využití této plochy výstavba jednoho rodinného domu s komerčními aktivitami o maximálně 2 nadzemních podlažích.

Po společném jednání dotčených orgánů došlo k úplnému vyřazení zastavitelné plochy Z10-BV z výrokové části územního plánu. Výsledná verze výroku územního plánu (str. 9 - 83 textové části) zcela postrádá jakoukoli zmínku o řešení funkčního využití pozemku navrhovatelky. Výrok územního plánu tedy neuvádí, že došlo, oproti předchozí regulaci, ke změně funkčního využití předmětné části pozemku, která je patrná z grafické části územního plánu.

2. Nepřezkoumatelnost napadené části územního plánu

Změna regulace funkčního využití předmětné části pozemku dle navrhovatelky dále není žádným způsobem zdůvodněna v rámci odůvodnění územního plánu. Poukázala na skutečnost, že spolu s dalším spoluvlastníkem předmětného pozemku podala k návrhu územního plánu námitku dne 22. 7. 2014 (v textové části územního plánu označená jako námitka č. 8 – viz str. 234 textové části). V této námitce vyjádřila požadavek, aby byl celý pozemek p. č. 131/1 v k. ú. Harrachov vymezen jako zastavitelná plocha s funkčním využitím plocha smíšená a obytná, tedy aby došlo k rozšíření zastavitelné části jejího pozemku oproti regulaci stanovené Územním plánem sídelního útvaru Harrachov. Pořizovatel se s touto námitkou vypořádal tak, že ji zamítl, a to s odkazem na vyjádření Správy KRNP ze dne 20. 11. 2015.

Odůvodnění nevyhovění námitce navrhovatelky však evidentně směřovalo proti jejímu návrhu na rozšíření zastavitelné plochy pozemku. Žádným způsobem tedy není zdůvodněno, proč došlo k ještě většímu omezení zastavitelné plochy pozemku p. č. 131/1, než tomu bylo podle předchozí regulace. Pro takovou změnu přitom podle navrhovatelky neexistuje opora ani v jiných částech odůvodnění územního plánu, ani v jeho výroku.

V souvislosti s tím navrhovatelka poukázala na rozpor obecné části odůvodnění územního plánu (str. 188) s výrokovou částí (str. 9), jelikož není zřejmé, z čeho vlastně pořizovatel vycházel při stanovení hranice zastavěného území (zda vycházel z hranice podle ÚPSÚ nebo ne).

K tomu ještě navrhovatelka dodala, že ve vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území, jež bylo zpracováno k verzi návrhu ze srpna 2013, je v části A na str. 56 ve vztahu k původně navržené zastavitelné ploše na Z10-BV uvedeno v zásadě souhlasné stanovisko.

3. Nepřiměřenost zásahu do práva navrhovatelky

Z výše uvedené argumentace podle přesvědčení navrhovatelky dále vyplývá, že územní plán v napadené části, kromě své rozpornosti se zákonem a nepřezkoumatelnosti, odporuje rovněž požadavku proporcionality regulace, jak jej vymezila judikatura Nejvyššího správního soudu.

V případě předmětné části pozemku územní plán dle navrhovatelky selhává již v prvním kroku testu proporcionality, tedy ve vztahu k požadavku vhodnosti. Z územního plánu totiž vůbec není zřejmé, jaký veřejný zájem pořizovatel sledoval tím, že předmětnou část pozemku vymezil oproti předchozí regulaci jako nezastavitelnou. Podle navrhovatelky žádný takový veřejný zájem ani neexistuje.

Pokud v odůvodnění námitky č. 8 pořizovatel zmínil negativní ovlivnění krajinného rázu či zásah do mokřadní vegetace, který zmiňovala ve svém stanovisku Správa KRNP, pak se tento veřejný zájem může vztahovat toliko k požadavku na rozšíření zastavitelné plochy pozemku p. č. 131/1, který byl obsahem námitky, ale nemůže zdůvodňovat změnu dosavadního funkčního využití předmětné části pozemku, kde se mokřady nenacházejí. Stejně tak zájem na „ponechání volných nezastavěných ploch ve stávající kompaktní struktuře zástavby“ by nebyl ohrožen, pokud by bylo ve vztahu k předmětné části pozemku ponecháno jeho předchozí

funkční využití, jelikož zbývající a převážná část pozemku by i tak zůstala nezastavitelná.

Územní plán v tomto směru nesplňuje dle navrhovatelky ani kritérium nezbytnosti, jelikož k naplnění výše uvedených cílů by postačovalo zachování dosavadní situace, tedy nerozšíření zastavitelné plochy pozemku p. č. 131/1.

Navrhovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že územní plán v napadené části nesplňuje ani princip proporcionality v užším smyslu, z něž vyplývá požadavek na to, aby míra uspokojení zájmu sledovaného územním plánem převažovala nad mírou, v jaké bylo zasaženo do práva dotčeného vlastníka.

Návrhem napadená změna funkčního využití předmětné části pozemku představuje zásadní zásah do jejího vlastnického práva, pokračovala navrhovatelka. Ačkoli se jedná o menší část pozemku p. č. 131/1, má tato část pro ni zásadní význam. Právě ta totiž byla pro ni nejcennější a představovala takřka veškerou hodnotu celého pozemku, jelikož pouze na této části pozemku bylo možné provést zamýšlenou výstavbu rodinného domu. Zařazením předmětné části pozemku mezi nezastavitelné plochy tak pro navrhovatelku dle jejího mínění pozbyl pozemek p. č. 131/1 převážnou část své hodnoty. Zásah do jejího vlastnického práva změnou funkčního využití tohoto pozemku byl tedy výrazný. Naproti tomu si jen obtížně lze představit, jakým významným způsobem by mohla změna funkčního využití předmětné části pozemku přispět k významnému naplnění jakéhokoli veřejného zájmu, který by nad zásahem do jejích práv převážil.

Navrhovatelka proto závěrem navrhla, aby krajský soud opatření obecné povahy – Územní plán Harrachov, vydaný zastupitelstvem města Harrachov dne 25. 2. 2015, zrušil v části regulující pozemek p. č. 131/1, k. ú. Harrachov.

II.

Vyjádření odpůrce

Jménem odpůrce podal vyjádření fakticky pořizovatel napadeného územního plánu, tedy Městský úřad Tanvald. Odpůrce toto jeho vyjádření totiž pojal za vlastní a plně na jeho obsah odkázal.

Úvodem uvedl, že požadavek vznesený v návrhu byl prověřen a odůvodněn v rámci procesu pořízení napadeného územního plánu a to formou odůvodnění uplatněné námitky k veřejnému projednání návrhu napadeného územního plánu. Námitka byla řádně vyhodnocena a projednána (zejména ve vztahu ke stanovisku Správy KRNAP a stanovisku Krajského úřadu Libereckého kraje) a její odůvodnění je součástí kap. C 5 (Námitka č. 8) samotného odůvodnění opatření obecné povahy o vydání Územního plánu Harrachov.

Z hlediska řešení plochy v původním Územním plánu sídelního útvaru Harrachov ze dne 15. 11. 1994 odpůrce konstatoval, že v předmětné ploše nebylo vydáno žádné správní rozhodnutí o umístění či povolení stavby. Byl zpracován nad rastrovou odvozeninou mapy 1:5000, nikoli nad digitální katastrální mapou jako nový územní plán. Větší část dotčené plochy (dle závazných regulativů zařazená v územní části 14c - popis na str. 21) byla řešena jako uzlové technické zázemí pro parkoviště osobních či nákladních vozidel, ale pouze za podmínky zpracování celkového koncepčního řešení území a vyjádření vyššího souhlasu celé komunity občanů

Harrachova se zástavbou, což se do doby vydání nového územního plánu nestalo - tzn. k plochám nebyl dán souhlas pro jejich zastavění technickými stavbami. Východní část plochy - přístupový pruh (dle závazných regulativů zařazena v územní části 2b - popis na str. 7) byla dále v původním územním plánu řešena jako stabilizované území bez nové výstavby s výjimkou technicky obslužných staveb a odůvodněných přístaveb.

Dle odpůrce z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití, pokud pro tuto plochu není vydané pravomocné správní rozhodnutí o umístění či povolení konkrétní stavby. Navrhovatelka tedy zakoupila nikoli pozemek nacházející se v zastavěném území nebo zastavitelné ploše, nýbrž pozemek nacházející se v nezastavěném území (nezastavitelné ploše). S nabytím vlastnictví pozemku navrhovatelka tedy nenabyla současně právo stavět. Územní plán proto navrhovatelku na tomto neexistujícím právu nemohl zkrátit.

V návrhu nového územního plánu včetně vyhodnocení jeho vlivů na udržitelný rozvoj území, který byl projednán dle § 50 stavebního zákona, byla ve východní části pozemku p. č. 131/1 původně navržena zastavitelná plocha Z10-BV. K tomuto návrhu bylo podáno nesouhlasné stanovisko Správy KRNAP pod zn. KRNAP 06925/2013 ze dne 20. 11. 2013 a dále i nesouhlasné stanovisko k vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí Krajského úřadu Libereckého kraje pod zn. KULK 83454/2013 ze dne 14. 1. 2014.

Pořizovatel tedy následně vyhodnotil dle § 51 odst. 1 stavebního zákona výsledky projednání návrhu územního plánu mimo jiné i tak, aby byl v souladu se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. Je tedy samozřejmě logické a zákonné, že v následující etapě procesu pořízení územního plánu, t.j. při oznámení veřejného projednání o upraveném a posouzeném návrhu územního plánu (dle § 52 stavebního zákona), nebyla zastavitelná plocha Z10-BV již v upraveném návrhu územního plánu vymezena.

Navrhovatelka podala následně k upravenému a posouzenému návrhu územního plánu námitku. Tato námitka směřovala z hlediska obsahu k tomu, aby byla plocha na pozemku p. č. 131/1 zpětně zařazena jako zastavitelná, a to jako smíšená a obytná. Námitka byla řádně a zákonně vyhodnocena a projednána (zejména ve vztahu ke stanovisku Správy KRNAP a stanovisku Krajského úřadu Libereckého kraje) a její odůvodnění je součástí kap. C 5 (námitka č. 8 na str. 235) samotného odůvodnění opatření obecné povahy o vydání Územního plánu Harrachov.

Závěrem odpůrce namítl, že pořízení územně plánovací dokumentace je vždy výrazem veřejného zájmu a kompromisu na naplnění cílů a úkolů územního plánování dle § 18 a 19 stavebního zákona, nikoli jen výrazem zájmu jednotlivce na vymezení např. zastavitelné plochy.

III.**Replika navrhovatelky**

V reakci na vyjádření odpůrce navrhovatelka nezpochybnila, že její námitka v procesu pořizování ÚP Harrachov byla vypořádána, nicméně stalo se tak pouze ve vztahu k jejímu požadavku na zvětšení zastavitelné plochy na jejím pozemku p. č. 131/1. Pouze k tomuto požadavku se odpůrce přezkoumatelně vyjádřil a uvedl důvody, proč s rozšířením zastavitelné plochy nesouhlasí, přičemž odkázal mimo jiné na stanovisko Správy KRNAP. Navrhovatelka zopakovala, že nezpochybňuje nevyhovění její žádosti na rozšíření zastavitelné plochy na uvedeném pozemku, avšak tvrdí, že z odůvodnění rozhodnutí o její námitce není zřejmé, proč došlo naopak ke zmenšení zastavitelné plochy jejího pozemku o pruh podél pozemku p. č. 131/2.

Nezákonnost Územního plánu Harrachov spatřuje ve vztahu k části pozemku p. č. 131/1 - pruhu podél pozemku p. č. 131/2, který jasně specifikovala a i graficky vyznačila ve svém návrhu. Argumentace odpůrce týkající se západní části uvedeného pozemku, určené v územním plánu z roku 1994 jako plocha pro technickou infrastrukturu, tedy není případná.

Navrhovatelka doplnila, že nenapadá rozhodnutí pořizovatele územního plánu nevyhovět její žádosti o rozšíření zastavitelné plochy, jelikož si uvědomuje, že jako vlastník pozemku skutečně dle stávající judikatury nemá subjektivní právo na zahrnutí svého pozemku do určitého způsobu využití. V daném případě však vydáním nového územního plánu nejenže nebylo vyhověno žádosti o zvětšení zastavitelné plochy na jejím pozemku, ale naopak došlo k zásahu do jejího vlastnického práva tím, že byla zastavitelná plocha oproti předchozímu územnímu plánu zmenšena. Jelikož tedy došlo k zásahu do vlastnického práva, musel být takový zásah v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů řádně zdůvodněn a proveden proporcionálním způsobem. To však v uvedeném případě nebylo splněno, jak navrhovatelka podrobněji rozvedla v části III. 2. a III. 3. svého návrhu.

Ze stanoviska Správy KRNAP navíc nelze jednoznačně dovodit, že by tento orgán požadoval zmenšení dosavadní zastavitelné plochy pozemku ve vlastnictví navrhovatelky. Pořizovatel měl v návrhu územního plánu vymezení zastavitelné plochy nebo tuto změnu uvést do výroku textové části a řádně zdůvodnit, proč byl takový zásah do vlastnického práva navrhovatelky potřebný. Nadto navrhovatelka upozornila na skutečnost, že pořizovatel sám odpovídá za to, aby byl výsledný územní plán v souladu s právními předpisy a aby nepřiměřeně a neodůvodněně nezasahoval do práv dotčených vlastníků nemovitostí a této odpovědnosti se nemůže zprostit pouze odkazem na stanovisko dotčeného orgánu.

IV.**Vyjádření osoby zúčastněné na řízení**

Osoba zúčastněná na řízení samostatné stanovisko či vyjádření nepodala, stavěla se však plně za obsah návrhu, jakož i za návrhový petit.

V.**Jednání soudu**

Při jednání soudu dne 15. 3. 2016 po přednesu návrhu a vyjádření odpůrce k němu a po seznámení se s podstatnými okolnostmi projednávané věci sdělil zástupce navrhovatelky, že v námitce ze dne 22. 7. 2014 brojili vlastníci pozemku p. č. 131/1 proti skutečnosti, že nový územní plán nezahrnoval východní část daného pozemku jako zastavitelnou plochu. Nebrojili tedy pouze proti vyřazení plochy Z10-BV z návrhu územního plánu.

Navrhovatelka dále uvedla, že námitku psala sama jako laik a nedokáže již dnes vysvětlit, proč se v ní zmiňovala o tom, že daný pozemek je zařazen pouze do dvou funkčních ploch, nikoliv tedy že je jeho východní část zařazena do plochy smíšené s převahou bydlení. Ve druhém odstavci námitky již však s tímto pojmem pracovala. Zdůraznila, že záměrem vlastníků pozemku bylo v podstatě rozšířit zastavitelnou plochu sestávající z přístupové cesty a pásu sousedícího s pozemkem p. č. 131/2 o zhruba 1 m (zejména o trojúhelník v severní části pozemku), a to za účelem výstavby rodinného domu. Této představě odpovídalo zařazení plochy Z10-BV do návrhu územního plánu. Vlastníci neprotestovali proti tomu, že ze zastavitelných ploch bude vyřazena západní část pozemku o výměře zhruba 2000 m².

Zástupce navrhovatelky dále upozornil, že usnesením rady města Harrachov č. 35/1 byla na území města Harrachov s účinností od 26. 12. 2007 vyhlášena stavební uzávěra, která platila až do účinnosti nového územního plánu z roku 2015. Proto nemohlo být k danému pozemku vydáno žádné územní rozhodnutí či stavební povolení.

Odpůrce kontroval sdělením, že dle jeho názoru vykládá strana navrhující obsah své námitky ze dne 22. 7. 2014 příliš extenzivně. S obsahem námitky se dle svého přesvědčení plně vypořádal v rozhodnutí o námitkách obsaženém v odůvodnění územního plánu. Nesouhlasil dále s tvrzením, že západní část předmětného pozemku tvořila zastavitelné území. Potvrdil navrhovatelem uvedená fakta o stavební uzávěře na území města Harrachov. I během ní však byly stavby rodinných domů běžně povolovány.

V průběhu soudního jednání jeho účastníci spolu s členy rozhodujícího senátu shlédli grafickou část územního plánu sídelního útvaru Harrachov z roku 1994, mapu z grafické části návrhu územního plánu projednávaného dne 22. 10. 2013 (tedy kdy jeho součástí byla plocha Z10-BV), tak i mapu B.2. tvořící součást grafické části napadeného územního plánu. Bylo odsouhlaseno, že plocha Z10-BV byla svojí výměrou větší než navrhovateli uváděný pás pozemku p. č. 131/1 sousedící s pozemkem p. č. 131/2. Odpůrce dále uvedl, že dle jeho názoru neplyne z předložených mapových podkladů jednoznačně skutečnost, že by u pozemku p. č. 131/1 byl do plochy smíšené s převahou bydlení kromě přístupové cesty zařazen i zmíněný pás tohoto pozemku sousedící s pozemkem p. č. 131/2.

Následně bylo přistoupeno po patřičném poučení k výsledku svědka M. Š., který byl hlavním autorem přezkoumávaného územního plánu coby zaměstnanec Městského úřadu Tanvald, pořizovatele územního plánu.

Na otázku, aby vysvětlil rozdíly mezi mapou tvořící součást Územního plánu sídelního útvaru Harrachov z roku 1994, z níž je pohledem patrné, že hranice funkční plochy smíšené s převahou bydlení u pozemku p. č. 131/1 je v jedné linii s toutéž hranicí u sousedních pozemků, zatímco z mapy B.2. tvořící součást grafické části současného územního plánu je zřejmé, že nezastavitelná plocha na tomto pozemku vytváří v této linii určitý zářez, svědek odpověděl, že vzniklý rozdíl vyplývá z toho, že územní plán z roku 1994 byl zpracován nad mapovým podkladem mapy 1 : 5000, nikoliv nad katastrální mapu, jako dnešní územní plán. Odkázal také na příslušné části regulativů tvořících textovou část územního plánu z roku 1994, podle nichž nebyla určena k zastavění ani západní, ani východní část pozemku p. č. 131/1. Dle jeho názoru se nelze v souvislosti s mapovým podkladem územního plánu z roku 1994 bavit o jednotlivých parcelách, neboť ten vzhledem ke svému měřítku konkrétní pozemkové parcely neobsahuje. Není tedy dle něho pravdivé ani tvrzení navrhovatelů, že do funkční plochy smíšené s převahou bydlení byl zařazen i pás pozemku p. č. 131/ 1 sousedící s pozemkem p. č. 131/2.

Není z nich tedy možné dovodit ani navrhovateli tvrzenou prostorovou odchylku o výměře zhruba 350 m², jedná se o naprosto rozdílné mapové podklady. Zopakoval, že s ohledem na regulativy nebylo možno dle územního plánu z roku 1994 ani na východní části pozemku p. č. 131/1 realizovat výstavbu.

K dalším dotazům svědek uvedl, že původní návrh územního plánu vycházel vstříc požadavku navrhovatelky, aby část dotčeného pozemku mohla sloužit výstavbě rodinného domu. Proto byla do grafické části zařazena plocha Z10-BV jako zastavitelná. S tím však nesouhlasil KRNAP, proto byla z návrhu vyjmuta. Námitka vlastníků dotčeného pozemku ze dne 22. 7. 2014 pak dle svědka logicky směřovala k tomu, aby do návrhu byla tato zastavitelná plocha znovu zařazena.

Po ukončení výsledku svědka navrhovatelka ještě uvedla, že předmětný pozemek byl vydán její rodině jako náhrada za restituční nároky ze strany tehdejšího Pozemkového fondu České republiky. Stavba na st. p. č. 32 je stará roubenka, okolní domy na sousedních pozemcích byla vystavěny zhruba v 70. letech.

Protože účastníci již neměli žádné další návrhy na doplnění dokazování, bylo jednání po přednesu závěrečných návrhů odročeno za účelem vyhlášení rozhodnutí ve věci.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). O věci usoudil následovně.

Krajský soud úvodem stručně konstatuje, že návrhem byl napaden Územní plán města Harrachov, přijatý na zasedání zastupitelstva města dne 25. 2. 2015 usnesením č. 2/III, který nabyl účinnosti dne 13. 3. 2015 (dále také jen „napadený územní plán“ nebo „nový územní plán“ nebo „územní plán z roku 2015“). V dané věci není pochyb o tom, že daný územní plán, který je dle § 43 odst. 4 stavebního zákona opatřením obecné povahy, byl řádně přijat, oznámen a je účinný.

Dále krajský soud předesílá, že všechny nemovitosti zmiňované v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území Harrachov. Nebude tedy již tuto skutečnost při označování konkrétních nemovitostí pro zjednodušení dále uvádět.

Kromě existence opatření obecné povahy, které je možno podrobit soudnímu přezkumu, je bezpochyby naplněna i další podmínka řízení, a to aktivní legitimace navrhovatelky k podání návrhu. Podle § 101a s. ř. s. je oprávněn podat návrh ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech vydáním opatření obecné povahy zkrácen. V daném případě je zřejmé, že navrhovatelka je podílovým spoluvlastníkem pozemku p. č. 131/1 v k. ú. Harrachov (dále také jen „dotčený pozemek“ nebo „předmětný pozemek“), který byl územním plánem dotčen. K tomu srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č.j. 1 Ao 5/2010-169, nebo usnesení téhož soudu ze dne 30. 11. 2006, č.j. 2 Ao 2/2006-62; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Dále považuje krajský soud za vhodné, ještě než přistoupí k posouzení důvodnosti jednotlivých návrhových námitek, v obecné rovině připomenout premisy vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky, do jaké míry může soud zasahovat do rozhodnutí územní samosprávy, které územní plán jistě představuje, ohledně stanovení, do jaké funkční plochy má být ten který pozemek zařazen.

Již ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2006, sp. zn. 1 Ao 1/2006, Nejvyšší správní soud uzavřel, že stanovit funkční využití území a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování je činností, do které správní soudy mohou zasahovat minimálně. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Co mu však přezkoumávat přísluší, je, zda změnu územního plánu přijal pravomocí nadaný a kompetentní orgán a zda přitom postupoval zákonem předepsaným způsobem.

Shora naznačenou zásadu rozvinul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č.j. 2 Ao 2/2007-73, následovně: „Obecně vzato totiž vlastník určitého pozemku nemůže bez dalšího bránit tomu, aby sousední pozemek či pozemky byly využity jiným způsobem než doposud, neboť jeho vlastnické právo je ve své podstatě omezeno vlastnickým právem majitelů sousedních pozemků, přičemž všichni vlastníci mají právo svůj majetek užívat v zásadě podle své libosti, nezasahují-li tím do vlastnictví jiných osob. Ve skutečnosti tedy vždy jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v

níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsáných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.

V reálném životě totiž existuje značná variabilita možných situací a je vždy věcí příslušných správních orgánů, aby velmi citlivě vážily, do jaké míry jsou tyto námitky důvodné a naopak kdy se jedná toliko o námitky spíše obstrukční povahy. Jak již ostatně zdejší soud uvedl ve svých dříve citovaných rozhodnutích, i v prostředí liberální tržní ekonomiky je nezbytná existence územního plánování. Jeho cílem je vytváření předpokladů pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Regulace využití území je otázkou přesahující rámec života jedné i více generací a proto musí být povznesena nad momentální krátkodobé či dokonce okamžité potřeby té či oné politické reprezentace vzešlé z výsledků voleb.“

Konečně rovněž v rozsudku ze dne 12. 11. 2013, č.j. 2 AOs 3/2013-36, Nejvyšší správní soud znovu zdůraznil, že nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavně zakotvené dělby moci. Hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se řídí zásadou zdrženlivosti. Ke zrušení opatření obecné povahy by měl soud přistoupit jen, je-li zákon porušen v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

Po skutkové stránce spočívá podstata posuzované věci zejména v posouzení, zda napadeným územním plánem skutečně došlo k tomu, co tvrdí navrhovatelka. Tedy že východní část pozemku p. č. 131/1, která byla dle Územního plánu sídelního útvaru Harrachov z roku 1994 (dále také jen „předcházející územní plán“ nebo „územní plán z roku 1994“) zařazena do plochy zastavitelné (konkrétně do funkční plochy smíšené s převahou bydlení), byla novým územním plánem zařazena do plochy nezastavitelné (konkrétně do funkční plochy zemědělské – zatravněné plochy). Konkrétně se mělo jednat o pás dotčeného pozemku sousedící s pozemkem p. č. 131/2 (viz obrázek 3 na str. 3 návrhu; dále také jen „dotčený pás pozemku“). Podstata návrhových námitek vycházela z tvrzení, že nový územní plán vyňal dotčený pás pozemku z ploch zastavitelných a zařadil jej ve své grafické části do ploch nezastavitelných, aniž by ovšem tento zásah do vlastnického práva navrhovatelky byl v textové části nového územního plánu jakkoliv zmíněn a odůvodněn.

Krajský soud se tedy v první řadě zaměřil na vyřešení právě této otázky. Navrhovatelka opírala své tvrzení, že územní plán z roku 1994 zahrnoval do zastavitelné plochy i onen pás pozemku p. č. 131/1 sousedící s pozemkem p. č. 131/2 o jediný konkrétní podklad, a to o jeho grafickou část, resp. o mapu tvořící součást jeho grafické části. Z té lze pohledem dovodit, že západní hranice funkční plochy „smíšená s převahou bydlení“ (označené v mapě červenou barvou) přecházející přes dotčený pozemek a pozemky s ním sousedící tvoří rovnou souvislou linii, tedy bez náznaku zakrojení směrem k hranici dotčeného pozemku s pozemkem p. č. 131/2. Z grafické části dotčeného územního plánu (konkrétně z Hlavního výkresu – příloha č. B.2) je naopak zřejmé, že uvedená linie zastavitelného území, tedy „bydlení v rodinných domech – venkovské“ (značená ve výkresu červenou barvou), rovná není, neboť vytváří směrem k hranici dotčeného pozemku s pozemkem p. č. 131/2 určité zakrojení. Pokud by linie této funkční plochy byla rovněž přímá (tedy propojily by se body, kde tato funkční plocha končí na hranicích sousedních pozemků), vytvoří se onen pás pozemku sousedící s pozemkem p. č. 131/2 (znovu viz obrázek 3 na str. 3 návrhu). Z porovnání obou mapových podkladů je tak dle navrhovatelky zřejmé, že tento pás byl dle územního plánu z roku 1994 zařazen do funkční plochy smíšené s převahou bydlení, tedy do plochy zastavitelné, a že nový územní plán tuto část dotčeného pozemku ze zastavitelných ploch vyřadil.

K uvedené problematice se vyjádřil ve své výpovědi i svědek, zástupce pořizovatele územního plánu M. Š. Ten poukázal na skutečnost, že oba mapové podklady takto vizuálně srovnávat nelze, protože jsou naprosto rozdílné. Územní plán z roku 1994 byl zpracován nad mapovým podkladem mapy 1 : 5000, dotčený územní plán nad katastrální mapou. Mapa tvořící součást grafické části územního plánu z roku 1994 vzhledem ke svému měřítku neobsahuje jednotlivé pozemkové parcely. Porovnáním obou map tak dle svědka není možné dovodit ani navrhovatelkou tvrzenou odchylku.

Důvodnost této argumentace podporuje dle krajského soudu hned několik skutečností. Svědkovi lze přisvědčit v tom, že podkladová mapa z roku 1994 neobsahuje číselná označení pozemkových parcel. V zastavitelném území města jsou ale na mapě vyznačeny hranice jednotlivých pozemkových parcel. Tato skutečnost je dobře patrná na zvětšeném výřezu z této mapy (obrázek č. 1 na str. 2 návrhu). Z něj je také zřejmé, že v té době nebyl pozemek p. č. 131 rozdělen na pozemek p. č. 131/1 a 131/2. Pozemková parcela tvoří evidentně jeden celek, nachází se na ní v její východní části pouze stavba, a to stavba staré roubenky, jak uvedla při jednání navrhovatelka. Ta rovněž konstatovala, že pozemek p. č. 131/1 byl její rodině vydán jako náhrada dle restitučních předpisů. Z výpisu z LV č. 2129 pro obec a katastrální území Harrachov lze zjistit, že se tak stalo dle § 11 zákona č. 229/1991 Sb. na základě smlouvy o bezúplatném převodu s právními účinky vkladu práva ke dni 2. 11. 2010 ve prospěch K. K. Navrhovatelka se pak stala spoluvlastnicí dotčeného pozemku na základě kupní smlouvy s právními účinky vkladu práva ke dni 4. 7. 2011.

Ze shora uvedeného plyne logický sled událostí. V roce 1994 tvořil pozemek p. č. 131 jeden celek. Část tohoto pozemku ve vlastnictví státu se jevila jako vhodná k poskytnutí náhrad dle zákona o půdě. Proto byl z pozemku p. č. 131 oddělen pozemek pod p. č. 131/1 a ten převeden bezúplatně na osobu dle tohoto zákona

oprávněnou. Ta následně převedla spoluvlastnické podíly k pozemku navrhovatelce a osobě zúčastněné na řízení. Pozemek p. č. 131/2 i se starou roubenkou na stp. č. 32 jako náhrada vydán nebyl, podstatné je, že dnes tyto nemovitosti nejsou ve vlastnictví navrhovatelky. O této skutečnosti svědčí i tvar pozemku p. č. 131/1, resp. jeho část tvořící příjezdovou cestu. Ta byla pochopitelně nezbytná, aby se ke zbývajícím (podstatným) částem pozemku p. č. 131/1 mohli jeho vlastníci vůbec dostat.

Shora uvedenou historii vzniku pozemku p. č. 131/1 považuje krajský soud za velmi důležitou. Podporuje totiž závěr, že z mapy tvořící podklad územního plánu z roku 1994 nelze dovodit dnešní přesnou polohu hranice mezi pozemky p. č. 131/1 a 131/2. S ohledem na měřítko této mapy nelze spolehlivě konstatovat, zda linie zastavitelného území kopírovala dnešní hranici mezi oběma uvedenými pozemky nebo zda a jak daleko vedla od uvedené hranice, tedy zda vůbec zasahovala do dnešního pozemku p. č. 131/1. Není tedy vůbec postaveno najisto, že dle územního plánu z roku 1994 skutečně existoval pás dotčeného pozemku sousedící dnes s pozemkem p. č. 131/2, který by dle tohoto územního plánu byl zařazen do funkční plochy smíšená s převahou bydlení. S ohledem na rozlišovací schopnost uvedené mapy lze prokazatelně tvrdit pouze to, že do této plochy byla zařazena pouze část dotčeného pozemku tvořící příjezdovou cestu. O tu však v posuzované věci nejde, tu ponechal v zastavitelném území i nový územní plán.

Dále považuje krajský soud za nutné obrátit pozornost k dotčenosti práv navrhovatelky novým územním plánem. Ta uvedenou dotčenost spatřuje právě v tom, že jí dle jejího mínění nový územní plán „uzmul“ ze zastavitelné plochy pás pozemku p. č. 131/1 sousedící s pozemkem p. č. 131/2 oproti předcházejícímu územnímu plánu. Na tomto pásu pozemku přitom počítala s výstavbou rodinného domu vedena dobrou vírou, že stavba takového objektu na zastavitelné části dotčeného pozemku bude s ohledem na územní plán z roku 1994 možná. Pokud tedy novým územním plánem byla tato část dotčeného pozemku zařazena jako plocha nezastavitelná, uvedený plán navrhovatelky na postavení domu padá a pozemek pro ni ztrácí na významu.

S tímto názorem navrhovatelky se však krajský soud ztotožnit nemohl. Jak plyne z níže uvedeného, navrhovatelka v dobré víře, že na pozemku p. č. 131/1 je možné dle územního plánu z roku 1994 postavit jí zamýšlenou stavbu rodinného domu, býti nemohla.

Předně, jak už krajský soud uvedl shora, navrhovatelka neprokázala, že by část pozemku p. č. 131/1 tvořící pás sousedící s pozemkem p. č. 131/2 byla skutečně dle územního plánu z roku 1994 zařazena do funkční plochy smíšená s převahou bydlení, tedy do plochy zastavitelné. I kdyby však dle územního plánu z roku 1994 část funkční plochy smíšená s převahou bydlení do dnešního pozemku p. č. 131/1 v části sousedící s pozemkem p. č. 131/2 skutečně zasahovala (ponechme stranou příjezdovou cestu, té se, jak už shora uvedeno, návrh netýká), pak by ani tato skutečnost dobrou víru navrhovatelky, že na této části pozemku bude možné postavit rodinný dům, nezakládala. A to hned z několika důvodů.

Ze zvětšeného výřezu z mapy tvořící podklad pro předchozí územní plán (viz znovu obrázek č. 1 na str. 2 návrhu) je patrné, že linie funkční plochy smíšené s převahou bydlení probíhala za budovou roubenky. Jak daleko od roubenky není ze

shora uvedených důvodů možné přesně zjistit. S ohledem na v mapě uvedenou velikost půdorysu roubenky však mohlo jít teoreticky nanejvýš o několik metrů. Vedení takové linie dané funkční plochy se jeví naprosto logickým. Pokud by linie kopírovala hranici stavební parcely roubenky či hranici jejího půdorysu, znemožnila by se tím možnost jakékoliv přístavby či doplňkové stavby. Prostor mezi roubenkou a linií funkční plochy tedy byl dle krajského soudu územním plánem po rozumu vymezen k účelu případné přístavby objektu roubenky nebo k účelu vzniku doplňkových staveb ke stavbě roubenky. O stavbě dalšího rodinného domu nemohlo být v té době vůbec uvažováno, ostatně pozemek p. č. 131 byl ve vlastnictví státu.

Další důvod, proč navrhovatelka nemohla počítat s tím, že na pozemku p. č. 131/1 bude možné dle územního plánu z roku 1994 postavit rodinný dům, spočívá v textové části tohoto územního plánu, jak správně namítal odpůrce a jak uváděl ve své výpovědi rovněž vyslechnutý svědek. Východní část tehdejšího pozemku p. č. 131 zařazená do funkční plochy smíšená s převahou bydlení byla totiž dle závazných regulativů (část 2b – str. 7) charakterizována jako stabilizované území bez nové výstavby s výjimkou technicky obslužných staveb a odůvodněných přístaveb. Znění tohoto regulativu plně odpovídá i podobě grafické části územního plánu, jak uvedl krajský soud v předchozím odstavci.

Navrhovatelka při jednání soudu uvedla, že onen jí tvrzený dotčený pás pozemku měl mít výměru zhruba 350 m². S ohledem na shora uvedené však toto tvrzení považuje krajský soud za ničím nepodložené. Jak již uvedl, nebyla prokázána ani existence dotčeného pásu pozemku, natož jeho výměra. Ze zvětšeného výřezu z mapy tvořící podklad pro předchozí územní plán je patrné, že linie funkční plochy smíšené s převahou bydlení probíhala nanejvýš několik metrů za budovou roubenky a pokud tato funkční plocha zasahovala do dnešního pozemku p. č. 131/1, pak v takové výměře, která umožňovala pouze výstavbu doplňkových staveb či přístavby k roubence, jak plyne z textové i grafické části územního plánu z roku 1994 (viz shora). Rozhodně by tedy ani svojí výměrou nemohla vzbudit u navrhovatelky opodstatněnou domněnku, že bude dostačující pro její stavební záměr.

V souvislosti s tvrzenou existencí zastavitelného pásu sousedícího s pozemkem p. č. 131/2, v souvislosti se shora uvedeným tvrzením o výměře tohoto pásu, jakož i v souvislosti s existencí dobré víry navrhovatelky o možnosti vybudovat dle územního plánu z roku 1994 na dotčeném pásu pozemku rodinný dům, považuje krajský soud dále za důležité pozastavit se u námitky navrhovatelky a dalších vlastníků dotčeného pozemku proti návrhu územního plánu ze dne 22. 7. 2014.

V námitce totiž nejprve uvedla, že podle předchozího územního plánu se na dotčeném pozemku nachází plochy zastavitelné ve funkční ploše výrobní, skladové a technické obsluhy ve výměře zhruba 2 600 m², zbývající výměra cca 393 m² (celková výměra dotčeného pozemku činí 2 993 m² – pozn. krajského soudu) je zařazena do funkční plochy ochranná zeleň.

Z uvedeného lze v první řadě seznat nerealnost tvrzení navrhovatelky, že dotčený pás pozemku měl mít výměru zhruba 350 m². Dále pak z obsahu námitky nelze dovodit, že by si navrhovatelka jí tvrzené skutečnosti o zastavitelnosti východní části pozemku p. č. 131/1 byla vůbec vědoma. Navrhovatelka hovořila v souvislosti se zastavitelnou částí dotčeného pozemku pouze o jeho západní části.

Tomu ostatně nasvědčuje i žádost vlastníků dotčeného pozemku z 21. 9. 2011, v němž žádali, aby do ploch zastavitelných byla zařazena celá výměra dotčeného pozemku, jak ostatně potvrdila navrhovatelka i v návrhu. Na tuto žádost se odvolávají i v námitce. Tyto skutečnosti dle krajského soudu nasvědčují tomu, že ještě v době projednávání konečného návrhu nového územního plánu neměla navrhovatelka, jakož i zbývající vlastníci dotčeného pozemku, o možnosti zastavitelnosti východní části dotčeného pozemku dle územního plánu z roku 1994 žádnou povědomost. Nemohla tedy být v dobré víře, že by si pro svoji potřebu na východní straně tohoto pozemku postavila rodinný dům.

Z obsahu předložené dokumentace pořízené v rámci přípravy územního plánu, jakož i z obsahu soudního spisu, je zřejmé, že plány navrhovatelky byly původně poněkud jiné. Navrhovatelka chtěla prioritně dosáhnout stavu, aby celý pozemek byl zařazen do zastavitelných ploch (viz shora uvedená žádost). Tuto skutečnost potvrdila i v návrhu, v němž uvedla, že rovněž v námitce ze dne 22. 7. 2014 navrhovala spolu s ostatními vlastníky pozemku, aby do zastavitelných ploch byla zahrnuta celá výměra dotčeného pozemku. Tento záměr potvrzuje i vlastní text námítky, v němž její autoři zdůrazňují, že „vlastníci pozemku podnikají v realitách“. Jako důvod, proč by měl být celý dotčený pozemek zařazen do zastavitelných ploch, však uvádějí skutečnost, že do zastavitelných ploch byla dle předchozího územního plánu zařazena jeho západní část, nikoliv část východní.

Z obsahu námítky však také plyne, že vlastníci pozemku by zřejmě byli spokojeni i s tím, kdyby do územního plánu byla zařazena jako zastavitelná plocha Z10-BV, jak tomu bylo v návrhu územního plánu ze srpna 2013 (viz druhá část poslední věty v druhém odstavci námítky). Tomu nasvědčuje i zápis z veřejného projednání o opraveném a posouzeném návrhu Územního plánu Harrachov konaného dne 21. 7. 2014, při němž navrhovatelka vznesla dotaz, z jakých přesných důvodů byla vypuštěna plocha Z10-BV a nesouhlasila zejména s negativním vyhodnocením Správy KRNAP. Druhý den byla vypracována uvedená námitka. Skutečnost, že by se vlastníci dotčeného pozemku spokojili se situací, kdy by do územního plánu byla zařazena zastavitelná plocha Z10-BV umožňující postavení jednoho rodinného domu, vyplynula i z vyjádření navrhovatelky při jednání soudu.

Uvedené skutečnosti tak jenom potvrzují shora již konstatovaný závěr krajského soudu, tedy že v té době navrhovatelka vůbec neargumentovala tím, že by pás dotčeného pozemku sousedící s pozemkem p. č. 131/2 měly být zastavitelný již dle předchozího územního plánu. Přitom jí nic nebránilo takové tvrzení v námitce vznést. Naopak, tehdy považovala za nutné zdůraznit, že v přechozím návrhu územního plánu byla zařazena zastavitelná plocha umožňující výstavbu jednoho objektu (tedy plocha Z10-BV – poznámka krajského soudu). I při jednání soudu navrhovatelka uvedla, že výměra této plochy by výstavbu rodinného domu umožňovala, na rozdíl od výměry žalobkyní tvrzeného pásu, který měl být zastavitelný dle územního plánu z roku 1994. I tato fakta vyvracejí existenci dobré víry navrhovatelky, že by dle územního plánu z roku 1994 bylo možné na dotčeném pozemku postavit stavbu rodinného domu, a to nejen v době, kdy svůj vlastnický podíl na pozemku koupila, ale i v době pořizování a přijetí nového územního plánu.

Způsob, jakým se odpůrce v rozhodnutí o námitce, které je nedílnou součástí územního plánu, vypořádal s vyřazením plochy Z10-BV, navrhovatelka nezpochybnila. Namítá však, že se odpůrce zapomněl vypořádat s vyřazením té části pozemku p. č. 131/1, která měla být zastavitelná dle územního plánu z roku 1994, konkrétně tedy pásu pozemku sousedícího s pozemkem p. č. 131/2 (viz obrázek 3 na str. 3 návrhu). Jak však již krajský soud uvedl shora, existence takové části dotčeného pozemku nebyla prokázána. Protože navrhovatelka v námitce vyřazení již zastavitelné části dotčeného pozemku nikterak nenapadala, neměl odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitce žádný důvod se touto problematikou zabývat.

Na základě tohoto závěru však nemůže obstát ani jedna z návrhových námitek. Protože nebylo prokázáno, že by v důsledku přijetí nového územního plánu došlo k navrhovatelkou tvrzené změně regulace funkčního využití pozemku p. č. 131/1 (tedy k vyřazení dotčeného pásu pozemku ze zastavitelných ploch), nemusel se odpůrce v odůvodnění nového územního plánu touto skutečností pochopitelně vůbec zabývat, neboť ohledně této části dotčeného pozemku k žádné změně ve funkčním zařazení oproti předchozímu územnímu plánu nedošlo. Za této situace také není z důvodu tvrzeného navrhovatelkou v rozporu textová a grafická část napadeného územního plánu. Výrok územního plánu neobsahuje zmínku o změně funkčního využití předmětné části dotčeného pozemku, protože žádná taková změna nenastala.

Krajský soud opakuje, že i kdyby snad linie zastavitelného území dle územního plánu z roku 1994 zasahovala do následně vzniklého pozemku p. č. 131/1, tak by se s ohledem na shora uvedené skutkové závěry jednalo o tak nevýznamnou část dnešního pozemku p. č. 131/1, že s ohledem na rozlišovací přesnost mapy tvořící součást grafické části územního plánu z roku 1994 nelze po odpůrci důvodně požadovat, aby se tak marginální záležitosti věnoval při přípravě nového územního plánu podrobněji, než jak učinil. Zvláště když, jak rovněž shora uvedeno, navrhovatelka při přípravě nového územního plánu v tomto směru žádné konkrétní výhrady nevznesla. Případné vyřazení takové části dotčeného pozemku ze zastavitelného území pak rozhodně nebylo způsobilé dotknout se práv navrhovatelky, včetně práva vlastnického, tak intenzivním způsobem, jak v návrhu uváděla. Z jejích vyjádření učiněných v průběhu soudního řízení je navíc zřejmé, že žádné jiné důkazy prokazující důvodnost tvrzení o existenci dotčeného pásu pozemku nemá a nenavrhuje, vycházela pouze z vizuálního porovnání obou shora zmíněných mapových podkladů.

Pokud jde o námitku proporcionality, tak i tu navrhovatelka vztahovala k situaci, že odpůrce oproti předchozí regulaci vymezil dotčený pás pozemku jako nezastavitelný. Tuto situaci pak poměřovala kritérii vhodnosti a nezbytnosti. Jak už však bylo uvedeno shora, změna ve funkčním využití pásu dotčeného pozemku novým územním plánem prokázána nebyla. Potažmo tedy nemohlo dojít ani k zásahu do vlastnického, ani jiného, práva navrhovatelky, kterého se v návrhu dovolávala. Není možné posuzovat nepřiměřenost zásahu, k prokázání jehož existence nedošlo.

Protože krajský soud považuje na základě shora uvedeného návrh za nedůvodný, nezbylo mu, než jej dle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítnout.

VII.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch odpůrce.

V souvislosti s touto problematikou nepřehlédl krajský soud existenci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47. Dle jeho závěru náhradu nákladů řízení spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná. V odstavci 29 citovaného usnesení Nejvyšší správní soud vymezil právě ty situace, kdy žalované správní orgány mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, pokud přesahují jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být dle Nejvyššího správního soudu právě řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, např. územního plánu, vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem, kdy odbornou agendu spojenou s pořízením územního plánu zákon svěřuje pořizovateli.

V daném případě sice odpůrce má statut města, jeho úřad však nevykonává agendu stavebního úřadu, pořizovatelem územního plánu byl Městský úřad Tanvald. Na jeho vyjádření k návrhu ostatně odpůrce plně odkázal. Za této situace považuje krajský soud za odůvodněné, pokud se odpůrce v řízení nechal zastupovat advokátem, neboť žádný z pracovníků jeho úřadu k takové činnosti s největší pravděpodobností erudici neměl, a náklady s tím spojené za náklady účelně vynaložené, na jejichž náhradu má odpůrce právo.

Ze soudního spisu zjistil, že důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně odpůrce jsou odměna advokáta, jeho režijní výlohy a hotové výdaje (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu ověřil, že si zástupkyně odpůrce důvodně účtuje odměnu za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, účast při jednání soudu) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu režijních výloh za 2 úkony právní služby po 300,- Kč. Dále zástupkyně odpůrce účtovala a doložila hotové výdaje spočívající v cestovním ve výši 1.158,60 Kč za jízdu osobním automobilem ze sídla advokátní kanceláře na jednání soudu a zpět. Zástupkyně odpůrce nedoložila, že je registrována jako plátce DPH. Tyto náklady řízení na straně odpůrce tedy krajský soud uznal důvodnými a doloženými.

Odpůrci nepřiznal jeho zástupkyni účtované hotové výdaje spočívající v parkovním ve výši 70,- Kč. Tento tvrzený výdaj totiž nebyl z její strany žádným způsobem doložen.

Proto krajský soud závázal navrhovatelku povinností odpůrci uvedené prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupkyně, která je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Náklady řízení nemohly být přiznány osobě zúčastněné na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v projednávané věci nenastala, osoba zúčastněná na řízení ostatně přiznání nákladů řízení ani nepožadovala.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 22. března 2016

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu